

ULBS

Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu

Școala doctorală interdisciplinară

Domeniul de doctorat:

TEZĂ DE DOCTORAT

TITLU TEZĂ DOCTORAT

**IDENTITĂȚI LINGVISTICE REGIONALE ÎN CONTEXT
EUROPEAN. CONSERVAREA ȘI VALORIFICAREA
OBICEIURILOR ȘI TRADIȚIILOR POPULARE
ROMÂNEȘTI DIN AREALUL SLĂNIC PRAHOVA**

Doctorand:

ANDREEA VLĂȘCEANU

Conducător Științific:

CONF.UNIV.DR. RADU DRĂGULESCU

SIBIU 2019

CUPRINS

CUPRINS.....	4
INTRODUCERE.....	6
DISEMINAREA REZULTATELOR CERCETĂRII STUDIULUI DOCTORAL.....	16
CAPITOLUL I – ISTORIE ȘI CULTURĂ ÎN SLĂNIC PRAHOVA. ELEMENTE DE TRADIȚIE POPULARĂ ROMÂNEASCĂ.....	24
1.1 Arealul Slănic Prahova. Cadru natural și istoric.....	24
1.1.1. Organizarea Administrativ teritorială în arealul Slănic Prahova.....	25
1.1.2. Metodologie și documentare.....	28
1.2. Sarea – realitate, simboluri și credințe.....	31
1.3. Transpoziții narative în legende.....	32
1.4. Cultură populară. Stadii de dezvoltare ale culturii locale. Acte de comunicare în obiceiul popular. Concepte și elemente de analiză în demersul practic-aplicativ.....	43
1.5. Caracterul sincretic al creației populare.....	54
1.6. Conservarea specificului local în context european.....	57
CAPITOLUL II - CONTRIBUȚII ETNOLINGVISTICE ÎN DEMERSUL PRACTIC-APLICATIV AL OBICEIURILOR ȘI TRADIȚIILOR CALENDARISTICE DIN AREALUL SLĂNIC PRAHOVA.....	66
2.1. Obiceiuri și tradiții calendaristice. Cadru urban și rural.....	66
2.1.1. Cadru metodologic în cercetarea de teren.....	68
2.1.2. Documentarea.....	70
2.2. Obiceiuri de iarnă. Argumentări din perspectivă etnolingvistică.....	71
2.2.1. Structuri ritual-ceremoniale ale colindelor de Crăciun.....	72
2.2.2. Costumul popular de sărbătoare	78
2.2.3. Colindele de Anul Nou. Poezia ceremonială a Plugușorului.....	82
2.3. Obiceiuri de primăvară. Argumentări din perspectivă lingvistică.....	94
2.3.1. Dragobetele. Practici ritual-ceremoniale.....	95
2.3.2. Sărbătoarea Sfântului Gheorghe. Credințe și superstiții.....	99
2.3.3. Obiceiuri din ciclul Sărbătorilor Pascale.....	103
2.4. Obiceiuri de vară. Argumentări din perspectivă lingvistică	110
2.4.1. Structuri ritual-ceremoniale. Drăgaica.....	111

2.4.2. Funcții magice de invocare a ploii în practici ceremoniale: Caloianul și Paparuda.....	113
---	-----

CAPITOLUL III - OBICEIURI ȘI TRADIȚII FAMILIALE DIN AREALUL SLĂNIC PRAHOVA. PERSPECTIVE ETNOLINGVISTICE ȘI ASPECTE METODOLOGICE ALE CERCETĂRII.....116

3.1. Obiceiuri familiale. Cadrul natural și istoric.....	116
3.1.1. Metodologie. Cercetare de teren și documentare în demersul practic-aplicativ.....	118
3.2. Obiceiuri de botez. Observații asupra poeziei ceremoniale de integrare a individului în noua stare.....	121
3.2.1. Reprezentări mitologice. Ursitul individului nou-născut.....	125
3.2.2. Botezul nou-născutului. Structuri ritual-ceremoniale.....	129
3.3. Obiceiuri de nuntă. Practicarea ceremonialului nupțial.....	132
3.3.1. Secvențe ale ceremonialului nupțial. Orații de nuntă.....	136
3.3.2. Obiceiuri practicate în cadrul desfășurării petrecerii de nuntă.....	140
3.4. Obiceiuri de înmormântare. Considerații asupra ceremonialului funebru	142
3.4.1. Secvențe ceremoniale funebre.....	144
3.4.2. Poezia ceremonialului funebru. Cântece funebre.....	149

CONCLUZII.....159

DIRECȚII VIITOARE DE CERCETARE POSTDOCTORALĂ.....168

ANEXE.....170

FIGURI.....180

BIBLIOGRAFIE.....192

Cuvinte cheie: Identitate, European, Slănic, Obicei, Traditie, Botez, nunta, înmormântare, folclor, costume, viață, familie, calendaristic, conservare, valorificare

REZUMATUL TEZEI DE DOCTORAT

INTRODUCERE

Lucrarea de față, *Identități lingvistice regionale în context european. Conservarea și valorificarea obiceiurilor și tradițiilor populare românești în arealul Slănic Prahova* conturează identitatea unui loc special ales pentru cercetare, locul copilăriei mele, Slănic Prahova. Încă de la o fragedă vârstă, de la gângurelile cântecelor populare fredonate prin curtea bunicului și până astăzi, dragostea, pasiunea pentru folclor au fost aproape „o religie” în familia mea. Etalon pentru formarea educației mele, mama, un simbol între generațiile orașului Slănic Prahova, avea să stea la baza realizării acestui studiu. Interpret de muzică populară, mama a încântat cu vocea sa atât locuitorii orașului, cât și pe cei de peste hotare. Vicisitudinile vremurilor și preocuparea pentru familie au întrerupt drumul către o carieră în muzică populară, rămânând vie flacăra păstrării tradiției populare.

Dorința mea de a mă implica în viața comunității, de a descifra „viața cetății” și a de a dezvălui rădăcinile neamului acestui areal au constituit primii pași în derularea cercetării de teren. Orașul Slănic Prahova înglobează două tipuri de medii, respectiv un mediu rural și unul urban. În mod surprinzător, se împletesc armonios valorile omului societății moderne cu cele ale omului societății tradiționale. Păstrarea nealterată a obiceiurilor și a tradițiilor străvechi ce dăinuie din antichitate până în zilele noastre atribuie zonei originalitate și în același timp identitate etnografică și culturală.

Am început studiul în anul 2012, în cadrul lucrării de diploma, investigând documentele istorice ale Salinei Slănic, Arhivele Primăriei Slănic, dar și ascultând poveștile de viață ale oamenilor din zonă. În documentele istorice ale Salinei Slănic, am găsit acte istorice doveditoare care amintesc de deschiderea primelor mine de sare, de către Spătarul Mihail Cantacuzino, figură istorică ce a pus „piatra de temelie” a orașului Slănic. Pe de altă parte, Arhivele Primăriei Slănic mi-au oferit informații bogate cu privire la viața oamenilor și a activităților culturale ale acestora, iar specificul local care a rezultat din urma cercetării a fost cel al păstrării obiceiurilor și tradițiilor.

Studiul a fost continuat și completat cu lucrarea de disertație, care a vizat aspectele privind manifestarea obiceiurilor și a tradițiilor calendaristice din mediul urban. În urma cercetării de teren am constatat că în mediul urban încă se mai păstrează o serie de obiceiuri și tradiții străvechi din mediul rural. Interferențele urbanului asupra ruralului sunt esențiale în asigurarea statutului de „oraș” al Slănicului.

În urma cercetării de teren am sintetizat obiceiurile și tradițiile calendaristice din mediul urban care vizează fiecare anotimp în parte, existente în acest areal de tip urban, structurate în trei subcapitole: obiceiuri de iarnă, primăvară și vară. În această secțiune am analizat fiecare

obicei al calendarului ortodox, redând totodată aspectele ce privesc originalitatea și identitatea arealului în care este desfășurat. Finalul studiului din cadrul lucrării de disertație, impune concluzia că acest areal are o puternică valoare etnografică tradițională care conține semnificative structuri ritual-ceremoniale, pe care localnicii le păstrează neatins de amprenta modernității.

Marcată de evoluția neiertătoare a societății moderne care transformă tradiționalul în comercial, am continuat cercetarea în acest areal, cu dorința de a construi punți de legătură între actele de cultură tradițională și manifestările societății moderne.

Lucrarea este structurată în trei capitole care conțin un corpus de texte culese în demersul practic-aplicativ al cercetării. Manifestări complexe, obiceiurile și tradițiile din acest areal au impus o analiză atât din punct de vedere folcloric, cât și etnolingvistic. În cercetarea realizată, mi-am propus culegerea textelor în cadrul riturilor de trecere, dar și al obiceiurilor calendaristice, a zicătorilor, orațiilor, bocetelor și legendelor, ceea ce a condus la un tip de limbaj specific locului și la conturarea unor elemente ce definesc specificul local. În urma anchetei de teren, nu mi-am propus o analiză dialectală, reprezentând un interes mai profund măsura în care limba îndeplinește o funcție a culturii populare, prin intermediul căreia sunt transmise tradițiile și ritualurile practicate în acest areal.

Obiectivele pe care mi-am dorit să le ating în acest studiu privesc organizarea ritualurilor calendaristice și familiale, în contextul actual, identificarea curentelor europene în conservarea și transmiterea obiceiurilor din arealul Slănic Prahova: inițierea de studii sociologice cu privire la necesitatea tradițiilor populare ca parte componentă a mijloacelor de comunicare a vechilor obiceiuri, precum și ca mijloc de educație pentru tânăra generație în formarea ca individ și membru al unei comunități; întocmirea unui chestionar tip sondaj de opinie cu obiective punctuale care să stabilească locul și valoarea tradițiilor populare în activitatea curentă, educațională și socială a comunității, identificarea riscurilor de dispariție a obiceiurilor prin prisma comunicării online prin rețelele de socializare.

Bibliografia de specialitate, materialul din Arhiva de Folclor a Academiei Române și propriile cercetări de teren au sprijinit demersul studiului. Interpretarea datelor, furnizează valențe importante privind conservarea spațiului analizat și aceste obiceiuri și credințele aferente, surprinse diacronic și sincron.

Capitolul I, intitulat „Istorie și Cultură în Slănic Prahova. Aspecte etnolingvistice în tradiția populară românească”, este compus din cinci subcapitole care abordează elemente de istorie a arealului Slănic Prahova, specificul local reprezentat de existența minelor de sare, o culegere de legende culese pe cale orală și câteva aspecte reprezentative cu privire la problematica aplicabilității etnolingvisticii în cultura tradițională. Specificul unei civilizații

constă în tradiția populară și cartea de identitate a neamului. Relatate și retrăite cu emoție, din experiențe triste sau fericite de viață, culese și transmise pe cale orală, elementele de cultură și obiceiurile populare românești reprezintă valori identitare ale neamului. Astfel, definirea culturii populare este o consecință a înțelegerii poporului ca o categorie socială.

Nevoia descifrării valențelor moderniste în arealul Slănic Prahova s-a materializat prin intermediul unei cercetări de factură urbană. Întreaga zonă cercetată dispune de existența a două tipuri de medii, rural și urban, conceptualizarea ru-urbanului manifestându-se în dimensiunile sale fundamentale: etnoculturalul și socioculturalul. Această dublă identitate a arealului Slănic Prahova este remarcată pe de-o parte prin existența așezămintelor rurale și a tot ceea ce înseamnă păstrarea neatinsă a obiceiurilor și a tradițiilor, iar pe de altă parte, valorificarea identității spațiului modern ce își regăsește resorturile în mediul rural. Manifestările poporului român sunt urmate de manifestări de ordin istoric, religios, lingvistic, social și etnografic și conturează astfel o identitate de sorginte românească.

Dezvoltarea specificului culturii populare din arealul Slănic Prahova s-a manifestat prin performarea obiceiurilor și tradițiilor privind nașterea, căsătoria și moartea. Aceste trei etape „de trecere” marchează existența umană. Evidențierea elementelor de etnolingvistică existente în desfășurarea riturilor și respectarea acestora a atribuit arealului Slănic caracterul de zonă păstrătoare a tradițiilor, așa cum au existat din cele mai vechi timpuri. Un rol determinant în dezvoltarea actului folcloric îl are etnolingvistica. Cunoașterea etnotextelor culese, permite cercetătorului, să treacă dincolo de sfera imaginarului. În acest capitol se regăsesc și exemple de texte analizate din punct de vedere etnolingvistic, din cadrul obiceiurilor calendaristice și familiale, încercând totodată o îmbinare a dialectologiei cu sociolingvistica, geografia și istoria, etnografia și folclorul.

În cel de-al doilea capitol cu titlul „Contribuții etnolingvistice în demersul practic-aplicativ al obiceiurilor și tradițiilor calendaristice din arealul Slănic Prahova” sunt prezentate obiceiurile și tradițiile calendaristice cu practici rituale analizate din punct de vedere etnolingvistic.

Această abordare analitică evidențiază pe de-o parte, îmbinarea elementelor etnolingvistice prezente în cântecele și strigăturile folosite în desfășurarea obiceiurilor cu elemente cultural-folclorice și, pe de altă parte, definirea conceptului de „ruurban” din arealul Slănic Prahova.

Elementele de etnolingvistică din structurile ritual-ceremoniale vizate, marchează totodată emblema identității întregii zone, locuitorilor, dar și generațiilor viitoare. Prin existența minelor de sare și a băilor sărate, care atribuie orașului o valență turistică deosebit de importantă, mediul urban a prins contur pe toate palierele de la apariția primelor instituții

până la existența tuturor elementelor care asigură Slănicului statutul de „oraș”.

În acest capitol vor fi expuse o serie de structuri ritual-ceremoniale. Astfel, elementele de discurs din structurile textelor analizate și diferențele care apar în mediile rural și urban contribuie la specificul local al arealului Slănic Prahova.

Am considerat necesară alocarea a unui spațiu bogat cercetării și metodologiei pentru acest capitol. Am organizat etapele cercetării în demersul practic-aplicativ, documentarea privind bibliografia de specialitate și Arhivele Primăriei fiind esențiale în dezvoltarea studiului. În urma cercetării rezultă că spațiul investigat se află într-un moment de răscruce, din cauza influenței moderne, dar nu își abandonează tradițiile, obiceiurile, practicile ceremoniale și meșteșugurile specifice. De asemenea, nu dispăre nici arta plastică, dansul, jocul popular și cântecul, semnificative pentru cunoașterea mentalității colective comunitare.

Analiza obiceiurilor calendaristice de iarnă, respectiv întreg ritualul a început cu sărbătoarea Sfântului Andrei și s-a finalizat cu sărbătoarea Sfintei Mării, realizând o incursiune prin sărbătorile de iarnă, primăvară și vară. Contribuind la întregirea colectivității, a dimensiunii sociale, ritualurile sunt în interdependență cu sentiment de comuniune. Toate acestea asigură transmiterea culturii populare, fiind totodată repere existențiale pentru moștenirea tezaurului zonal.

În ultimul capitol, „Obiceiuri și tradiții familiale din arealul Slănic Prahova. Perspective etnolingvistice și aspecte metodologice ale cercetării”, am completat studiul cercetării, abordând problematica aspectelor etnolingvistice prezente în structurile ritual-ceremoniale din cadrul obiceiurilor familiale.

Capitolul cuprinde patru subcapitole în care sunt prezentate riturile de trecere, marcante în viața fiecărui individ, nașterea, căsătoria și înmormântarea.

În primul subcapitol mi-am propus să dezvolt câteva aspecte cu privire la riturile de trecere de dezvoltare a individului, așa cum reies din literatura populară de specialitate, apoi să aplic sau să compar informațiile în arealul cercetat, acolo unde a fost cazul. Pe tot parcursul prezentării celor trei etape fundamentale ale vieții omului, am încercat să integrez date generale privind textele culese.

Documentarea intensă și aprofundată, aspectele defnitorii și dimensiunea metodologică a cercetării au fost realizate în următorul subcapitol în care se regăsesc etapele cercetării și obiectivele parcurse în vederea obținerii informațiilor din demersul practic-aplicativ.

Am folosit ca surse: arhiva Primăriei Slănic, Arhivele Naționale ale României –filiala județului Prahova, Arhiva Națională –filiala București, presa locală: Ziarul Ploieștii, site-ul Primăriei Slănic, ziarul Prahova Business, Biblioteca Orășenească Slănic Prahova, monografiile, Atlasele Lingvistice, material folcloric din alte zone ale țării, literatura

populară, istoriile de viață, fotografiile. Culegerea și interpretarea datelor în ceea ce privește derularea demersului practic-aplicativ a fost susținută de interviuri, convorbiri libere și schimb de opinii cu subiecții investigați.

Mi-am propus să încep cercetarea cu ritualul nașterii, prin culegerea textelor privind poezia ceremonială de integrare a individului în noua stare. În acest context, am prefigurat câteva aspecte privind starea de graviditate și credințele și superstițiile existente în acest areal. Am remarcat că există o relație strâns legată între planul uman și vegetal. Plantele cu efect benefic, purificator sau vindecător precum busuiocul, mătrăguna sau alimente ca sarea, pâinea și mierea, atestă faptul că țăranul român se ghidează după un sistem de gândire strămoșesc, eliminând adesea de a consulta un medic.

M-am axat pe singura secvență ritual-ceremonială a integrării individului în noua stare, o rugă adresată Maicii Domnului cu rol de apărare pentru lehoză împotriva forțelor malefice. Varianta de descântec conține termeni care au ieșit din uzul limbii vorbite în acest areal: „lăuză” a devenit astăzi „lehoză”, „prunc” a devenit „copil”. Textul folcloric particularizat conține cu necesitate prenumele destinatarului, căruia i se performează descântecul.

Am evidențiat un aspect important din viața comunității tradiționale în integrarea nou-născutului în noua stare, ursitoarele. La trei zile după nașterea copilului, mama și familia sa așteaptă ursitoarele, ființe supranaturale care vin noaptea la leagănul copilului și ursesc viitorul. Se spune că mama visează cu o seară înainte venirea lor și de aceea se pregătește așezând pe o masă mai multe bunătăți și daruri pentru a îndupleca ursitorile să-i ureze numai de bine copilului.

Am încheiat cercetarea privind nașterea printr-o analiză etnologică și etnolingvistică privind structurile ritual-ceremoniale, prezente în botezul nou-născutului. Am evidențiat spectacolul actului folcloric, preocupările pentru respectarea acestor cutume care includ doar ceremonialurile care privesc în primul rând integrarea nou-născutului în colectivitate.

Am continuat cercetarea cu obiceiurile de nuntă, cu resorturi adânci în mentalitatea slăniceană, în care am evidențiat aspectele etnolingvistice din structurile ritual-ceremoniale, secvențele ceremonialului de nuntă, orațiile de nuntă și obiceiurile practicate în cadrul desfășurării petrecerii de nuntă.

Încă din timpul cercetării de teren, am remarcat că nunta în viața comunității slănicene are un caracter aparte în care s-au respectat și încă se mai respectă și astăzi tradițiile și ritualurile legate de acest moment. Obiceiurile de nuntă încep cu o săptămână înainte de ziua nunții. În ziua de luni, tânărul mire însoțit de câțiva flăcăi, pleacă la pădure pentru a tăia brazii. Bradul este un element important în desfășurarea ceremonialului de nuntă, este un simbol sacru al vieții, dar și un factor reprezentativ pentru trecerea la altă stare.

În cadrul obiceiului nupțial am realizat o analiză a orațiilor de nuntă de la casa miresei, din dimineața nunții, orațiilor cu privire la plecarea miresei și a mirelui de acasă, dar și a celor din cadrul spectacolului folcloric de la petrecerea nunții. Pentru originalitate, am considerat că este necesar să redau variantă regională a textului cules, pentru a întări ideea de autenticitate și, de asemenea, pentru a evidenția particularitățile lexicale. Intenția inițială, de a cosmetiza varianta orală culeasă, ar fi denaturat o parte din specificul textelor.

Așa cum arată cercetările, nuntă slăniceană seamănă cu nunțile muntenești, din punctul de vedere al actelor folclorice, al structurilor ritual-ceremoniale și al desfășurării spectacolului folcloric.

Întreg scenariul nupțial este construit pe o binecunoscută practică tradițională transmisă din neam în neam, fiind incluse numeroase simboluri și manifestări. Actele ritualice de nuntă sunt mentalități ale gândirii mitice, care au semnificații multiple, reieșite din investigațiile de teren, însă motivațiile magice străvechi nu s-au pierdut, conturându-se astfel armonios legătura dintre rural și paganism și creștinism.

În ultimul subcapitol mi-am propus să abordez obiceiurile funerare prin marcarea elementelor etnolingvistice prezente în poezia ceremonială funebră și prin redarea secvențelor din actele folclorice desfășurate în arealul Slănic Prahova. Astfel, am încercat să realizez un paralelism între planul rural și cel urban. În arealul cercetat, fenomenul morții este imaginat ca o trecere între două lumi și într-o nouă stare existențială. În textele ceremoniale culese pe cale orală, trecerea sufletului în altă stare, este percepută prin jale și suferință de către cei care rămân în această lume. Pentru oamenii locului, moartea înseamnă eliberarea de suferință a celui decedat și totodată integrarea într-o nouă stare, un început al unei noi călătorii. Această călătorie trebuie pregătită în detaliu și este ireversibilă, pentru ca defunctul să nu aibă de suferit, dar nici să se reîntoarcă în lumea celor vii. În Slănic, se spune că se fac strigoii răii, sinucigașii, cei care au avut o moarte violentă, vrăjitorii și vrăjitoarele. Pentru protejarea celor vii de revenirea spiritelor rele, există o serie de practici rituale menite să-i apere pe aceștia.

Factor cultural mediator, ceremonialul funebru facilitează trecerea între cele două niveluri ontice, existența și postexistența și între cele două componente ale neamului. Rolul performării tuturor structurilor ceremoniale tradiționale este de a asigura trecerea și integrarea sufletului celui decedat în lumea de dincolo.

În prezentul studiu am integrat cântece funerare și practici care intră în contextul despărțirii defunctului de lumea reală, de reintegrare în noua stare și desfășurarea actelor ritual-ceremoniale. Pe parcursul studiului, am integrat povești de viață ale oamenilor cu privire la desfășurarea complexă a ceremoniei din perspectivă folclorică, etnolingvistică și religioasă. Am remarcat prezența Cântecului Zorilor în structurile ritual-ceremoniale din

arealul Slănic Prahova și în zona Argeșului, Câmpulung Muscel. Această structură ritual-ceremonială invoca „Zorile” personificate să-și grăbească apariția, în speranța reîntoarcerii celui decedat din drumul mării treceri, pentru a-l readuce în lumea celor vii. Acest discurs funebru ilustrează o serie de structuri dialectale, având o componentă care a ieșit din uzul limbajului actual: cornurile, pribeag, năvăliți, vedeală, peșchire, nemurele, răvășele.

În urma cercetării din spațiul investigat, mi-au atras atenția etapele desfășurării ceremonialului funerar, cu ritualuri încadrate și în tradiția românească, dar și cu valențe particulare: despărțirea de starea actuală, integrarea în lumea cealaltă și refacerea echilibrului social. În spațiul slănicean, ritul morții, particularitățile obiceiurilor de înmormântare, argumentează ideea păstrării autentice a unui spațiu tradițional unic. Odată cu cercetarea structurilor ritual-ceremoniale ale obiceiurilor și tradițiilor populare românești de înmormântare, am remarcat o punte de legătură între mediul urban și cel rural, în ciuda evoluției moderne.

Lucrarea de față reprezintă o noutate în spațiul etnografic cercetat, neexistând până în momentul actual un alt studiu în acest sens. Necesitatea realizării unui astfel de studiu trimite la obligația morală de a transmite tradiția populară mai departe, de a determina tinerele generații să păstreze, să conserve și să respecte valorile tradiționale, așa cum sunt transmise de la părinți. Cercetarea de teren a fost realizată cu ajutorul comunicării orale, directe. În cercetarea obiceiurilor și tradițiilor în context european, voi opera cu anumite concepte și termeni lingvistici și voi pune în lumină faptele de cultură populară sub egida teoriei comunicațiilor. În acest caz, orice fapt de cultură populară, orice obicei și tradiție reprezintă un act de comunicare. Pentru stadiul actual al cercetării am dispus de o bogată documentație bibliografică și de arhivă, coroborarea datelor specifice arealului, îmbinarea aspectelor teoretice cu cele ale cercetării de teren în realizarea demersului practic-aplicativ. Bibliografia aleasă mi-a expus o formulă generală a obiceiurilor și tradițiilor populare, astfel contribuind la definirea și înțelegerea anumitor structuri ritual-ceremoniale. Cercetarea din acest areal este primul studiu etnologic realizat, care se bazează în primul rând pe informația orală, dar și pe câteva documente în manuscris. Subiecții investigați care au participat la interviuri sunt oameni din diferite medii sociale: ingineri, profesori, muncitori, țărani. Originalitatea studiului constă în autenticitatea informațiilor despre obiceiurile și tradițiile care se respectă și astăzi, chiar și în spațiul orășenesc.

În această lucrare am urmărit obiectivele de cercetare propuse, cu privire la problematica abordată și totodată angajamentele și responsabilitățile implicate, dar și posibilele provocări și dileme:

1. Identificarea tradiției populare românești în cadrul sărbătorilor:

- a) Tradiții transmise: oral sau prin manuscrise.
  - b) Tradiții populare pierdute: cauze, impactul mediului informatic în schimbarea tradițiilor, amprenta modernității în practicarea structurilor ritual-ceremoniale.
2. Modalități de transmitere, învățare și integrare a tradițiilor în contextul socio-uman actual.
  3. Identificarea curentelor europene/regionale în conservarea și transmiterea obiceiurilor din arealul Slănic Prahova: inițierea de studii sociologice cu privire la necesitatea tradițiilor populare ca parte componentă a mijloacelor de comunicare a vechilor obiceiuri, precum și ca mijloc de educație pentru tânăra generație în formarea ca individ și membru al unei comunități; întocmirea unui chestionar tip sondaj de opinie cu obiective punctuale care să stabilească locul și valoarea tradițiilor populare în activitatea curentă, educațională și socială comunității;
  4. Interpretarea din punct de vedere lingvistic, a datelor și informațiilor culese.
  5. Identificarea riscurilor de dispariție a obiceiurilor prin prisma comunicării online prin rețelele de socializare.

Cercetarea etnografică a arealului Slănic Prahova evidențiază dincolo de abordarea și analiza fenomenelor și evenimentelor concrete, o serie de răspunsuri asupra existenței celor două tipuri de medii: rural și urban, medii care au fost repere ale demersului de cercetare și investigare.

Astfel, configurarea demersului practic aplicativ a fost posibilă prin metodologia de cercetare, în vederea implementării obiectivelor propuse și, de asemenea, obținerea rezultatelor finale cu accent pe culegerea datelor cu ajutorul metodei anchetei sub formă de interviu, cercetarea de teren propriu-zisă, dar și analiza și interpretarea datelor. Metoda observației a fost utilă în vederea descoperirii faptelor așa cum s-au desfășurat în mod obișnuit prin participarea directă la diferite obiceiuri de iarnă practicate, dar și prin analiza documentelor în manuscris.

Stadiul actual al cercetării îmi permite să integrez acest studiu într-un context european, prin rezistența acestor obiceiuri în contextul societății moderne actuale.

Orașul Slănic, fiind o zonă turistică importantă în județul Prahova prin existența minelor și alacurilor sărate, rezistă influențelor vremii prin vizitele turiștilor atât din țară, cât și din străinătate.

Dorința mea de a mă implica în viața comunității, de a descifra „viața cetății”, de a descoperi și de a organiza imaginea satului tradițional românesc împletit cu societatea urbană, a condus la realizarea acestui studiu. Cred că studiul poate rezista în plan internațional, pentru ca abordează cultura tradițională românească, identitatea unei zone ce caracterizează poporul

român, cu precădere zona Munteniei și, de asemenea, pentru existența unor ritualuri și manifestări ceremoniale specifice pentru poporul român.

CONCLUZII

Studiul realizat, *Identități lingvistice regionale în context european. Conservarea și valorificarea obiceiurilor și tradițiilor populare românești în arealul Slănic Prahova*, cumulează un întreg ansamblu al obiceiurilor și tradițiilor populare românești și conturează o viziune autentică a valorilor pe care multe generații care au trăit de-a lungul secolelor în acest spațiu le-au transmis din tată în fiu și din mamă în fiică, din generație în generație până la noi, astfel încât, în zorii mileniului al III-lea al erei creștine să ne putem bucura de datinile, obiceiurile, tradițiile și chiar superstițiile moșilor și strămoșilor noștri și vom putea împărtăși la rândul nostru bogăția spirituală adunată de-a lungul veacurilor generațiilor viitoare. Este un dat natural al acestui spațiu încărcat de istorie și cultură populară ca legile nescrise ale poporului român să pătrundă în viața spirituală și materială a comunității și să regleze dezvoltarea comportamentală a oamenilor.

Cercetarea se bazează pe arta populară care cuprinde creația literaturii populare, creația artistică populară, muzică, dans, folclor literar, arhitectură tradițională, țesut și port tradițional. Creație a unei comunități bazate pe o lungă tradiție din strămoși, în care, tradiționalul se împletește cu istoria și credințele religioase, arta populară trebuie să răspundă trebuințelor materiale și spirituale ale indivizilor colectivității, prin păstrarea și transmiterea tradiției generațiilor tinere. În arta populară se regăsesc elemente de necontestat ale specificului național, pe de o parte, iar pe de altă parte am evidențiat rolul crucial, determinant, al valorilor artei populare în dezvoltarea spirituală și chiar materială a comunității rurale din arealul Slănic Prahova.

Obiceiurile și tradițiile au îmbogățit dintotdeauna lumea țăranului român și relevă legături profunde între oameni, ca indivizi dar și comunități și natura în care trăiesc. Comunitatea umană își desfășoară activitatea socială prin respectarea mecanismelor construite din generație în generație. Viața socială tradițională impune un tipar strict de respectare a cutumelor și contribuie tototdată la realizarea lor.

Manifestări folclorice, obiceiurile și tradițiile stabilesc o relație de interdependență cu viața omului. Ele incifrează stări profunde în relație cu omul, cu natura, cu orânduirea vieții.

Prin toate aceste conexiuni din realitatea socioculturală supusă sferei de cercetare în demersul practic aplicativ din arealul Slănic Prahova, am identificat acele elemente specifice culturii populare tradiționale care vor rămâne reprezentative pentru societatea actuală,

contemporană, în evoluția socio-istorică a umanității.

În întreaga sa amploare, studiul are în vedere culegerea informațiilor semnificative, prelucrarea și analizarea datelor și elementelor referitoare la specificul tradițional din arealul Slănic Prahova: tradiții, obiceiuri, datini, simboluri, structuri ritual-ceremoniale, cu scopul de a reliefa evoluția socio-demografică, economică și culturală a acestei comunități, investigată și cercetată în evoluția sa spre urbanizare, transformare și modernizare.

Din anul 2012, realizarea unei cercetări pentru acest areal, mi-a stârnit curiozitatea, orașul Slănic, având o bogată tradiție populară. De asemenea, acest areal rezistă prin existența elementelor etnografice specifice zonei, prin respectarea tradiției și prin transmiterea acestora generațiilor viitoare.

Evoluția vieții locuitorilor din Slănic a fost direct proporțională cu desfășurarea acestor datini străvechi. Astfel, întreaga culegere de obiceiuri și tradiții are și o importantă valență emoțională asupra locuitorilor, deoarece pe măsură ce rememorați și povesteau se declanșau amintiri.

În altă ordine de idei, consider că prin această cercetare am prezentat specificul tradițional al acestui areal, prin analiza obiceiurilor și a tradițiilor care se respectă odată cu trecerea timpului. Arealul Slănic Prahova este o zonă importantă din punct de vedere etnologic, în care se regăsesc elementele preponderente ale unui areal tradițional românesc.

În demersul practic-aplicativ al cercetării din arealul Slănic Prahova am avut ca punct de reper o serie de obiective: identificarea specificului cultural local, cercetarea tradițiilor, datinilor, obiceiurilor și practicilor sociale, valorificarea creației populare autentice din perspectiva evitării denaturării și perimării acesteia, inițierea de studii sociologice cu privire la necesitatea tradițiilor populare ca parte componentă a mijloacelor de comunicare a vechilor obiceiuri, precum și ca mijloc de educație pentru tânăra generație în formarea ca individ și membru al unei comunități; interpretarea datelor culese din punct de vedere lingvistic.

Obiectivele propuse au fost implementate prin metode și tehnici care mi-au permis descifrarea esenței, importanței sociale, a modalităților de formare și transmitere a culturii: metoda anchetei, metoda observării, metoda brainstorming, tehnica Swot, jurnalul de teren etc., alegerea lor fiind în strânsă legătură cu scopul cercetării.

În contextul socio-cultural, obiceiurile și tradițiile locului diferite mutații funcționale și, de asemenea pot constitui acte de comunicare. Cercetarea de teren a fost realizată cu ajutorul comunicării orale, directe. În cercetarea obiceiurilor și tradițiilor în context european, am operat cu anumite concepte și termeni lingvistici și am pus în lumină faptele de cultură populară sub egida teoriei comunicațiilor. În acest caz, orice fapt de cultură populară, orice obicei și tradiție reprezintă un act de comunicare. Pentru stadiul actual al cercetării am dispus

de o bogată documentație bibliografică și de arhivă, coroborarea datelor specifice arealului, îmbinarea aspectelor teoretice cu cele ale cercetării de teren în realizarea demersului practic-aplicativ. Bibliografia aleasă mi-a expus o formulă generală a obiceiurilor și tradițiilor populare, astfel contribuind la definirea și înțelegerea anumitor structuri ritual-ceremoniale.

Valorificarea și integrarea acestor cutume în cadrul social actual consider că are ca finalitate îmbinarea unei multiple abordări din punct de vedere lingvistic, sociologic, etnologic, folcloristic, etnografic și antropologic și am realizat în urma cercetărilor o lucrare ce caracterizează identitatea unui loc încărcat de tradiție și cultură românească și să mențin viu interesul pentru tradiție generațiilor viitoare.

Studierea, aducerea în actualitate dar și promovarea obiceiurilor și tradițiilor din zona Slănicului prin elaborarea acestei teze consider că este o contribuție esențială la menținerea spiritului viu al generațiilor viitoare pentru cultivarea, păstrarea și transmiterea generațiilor viitoare a bogăției de valori spirituale din această zonă.

În urma studiului realizat, am dedus că oamenii locului consideră despre tradițiile pe care le respectă și pe îndeplinesc cu sfințenie an de an la fiecare ciclu anual că „așa trebuie, așa e obiceiul pe la noi!”. În realitate însă, înțeleg că fiecare om în gospodăria lui are niște deprinderi individuale, obișnuințe de a respecta tradițiile și obiceiurile locului. La nivelul comunității, suma obișnuințelor individuale îmbracă un sens mai larg, definește practic comportamentul comunitatea și în acest caz, putem vorbi despre obicei ca despre o deprindere colectivă de a respecta tradițiile preluate din generație în generație.

În capitolul I, *Istorie și Cultură în Slănic Prahova. Aspecte etnolingvistice în tradiția populară românească*, am readus în atenție prin cercetarea de teren, cadrul natural și istoric al arealului Slănic Prahova, de unde reiese că Slănicul își are rădăcinile istorice în secolul al XVI-lea, o perioadă în care domnitorii români își doreau dezvoltarea și chiar afirmarea Țării Românești. Recunoscut ca așezare în anul 1691, Slănicul a „trait” permanent în ceea ce putem numi „civilizația sării”.

Locuitorii din arealul Slănic Prahova respectă un tipar al vieții tradițional-sătești specific zonei de nord a Munteniei, adică satul, ca fenomen social complex cuprindea: „o populație”, „o vatră de sat” și „un trup de moșie”.

Bogăția tradițională a Slănicului este completată de existența sării, cea mai de seamă bogăție a locului, care practic a asigurat zona de interferență între cuceritorii romani și populația autohtonă dacă, acum două mii de ani și putem spune, așadar că este o verigă a unui lanț complex pe care mai apoi, pe care istoricii au numit-o etnogeneza poporului român.

Evident că în peste două mii de ani de existență a oamenilor în aceste locuri, în care sarea este pivot al vieții economice și sociale, s-au născut și s-au transmis din generație în

generație legende care configurează o legătura între spațiu mitic și viața de zi cu zi a omului.

Pe parcursul cercetării realizate am cules un corpus de texte al legendelor din spațiul rural și urban, care au fost redactate de o diversitate de subiecți investigați, fără diferențieri de vârstă și gen.

În urma culegerii legendelor prin metoda interviului, vor fi păstrate nealterate variantele expuse de subiecți investigați pentru conservarea autenticității și originalității zonei.

Următorul subcapitol important în evoluția cercetării acestui areal, vizează aspect definitorii în ceea ce privește cultura populară, stadiile de dezvoltare în cultura locală și actele de comunicare prezente în practicarea structurilor ritual-ceremoniale. Cultura populară tradițională se regăsește în orice act de cultură, ca fiind un act de comunicare.

În dezvoltarea acestui subcapitol am pus accent pe marcarea specificului local al arealului Slănic Prahova manifestat prin performarea obiceiurilor și tradițiilor privind nașterea, căsătoria și moartea. Etapele fundamentale „de trecere” ale vieții omului au o importanță la fel de mare ca sărbătorile de peste an, care dăinuie de sute de ani. De asemenea, marcarea elementelor de etnolingvistică existente în structurile ritual-ceremoniale și respectarea acestor datini a atribuit arealului Slănic caracterul de zonă păstrătoare și evidențierea rolului de funcție culturală pe care îl îndeplinește limba.

Astfel, am realizat o incursiune preliminară prin obiceiurile practicate, atât calendaristice, cât și familiale. Întreaga culegere de obiceiuri și tradiții a conturat un tezaur etnolingvistic a tot ceea ce înseamnă colinde tradiționale, strigături, structuri ritual-ceremoniale. De asemenea, am considerat necesară coroborarea elementelor ce completează studiul acestor obiceiuri. Etnolingvistica are un rol semnificativ în dezvoltarea culturii populare tradiționale. Cunoașterea originară, ca bază a studiului lingvistic, permite oamenilor, în general, să treacă de la intuiție la reflexivitate.

Întreaga culegere de texte se caracterizează printr-un anumit idiom, specific locului folosit în practicarea secvențelor ritual-ceremoniale.

Subcapitolul ce vizează caracterul sincretic al creației populare, completează studiul prin definirea aspectelor și faptelor ce definesc satul rural tradițional, în momentul actual al cercetării. Zonă cu dublă identitate, rural și urban, în arealul Slănic Prahova nu există deosebiri de cultură și civilizație între sat și oraș. În urma demersului practic-aplicativ, am constatat că nu există disonanțe între folclorul sătesc și cel urban, ca mod de desfășurare a vieții cotidiene, de exprimare a stării de spirit, de modelare comportamentală în societate. Astfel, raportat la etapele ce caracterizează trecerea existenței umane – nașterea, nunta și înmormântarea – componente esențiale pentru existența țaranului român și pentru arealul în care locuiește, s-au păstrat aceleași obiceiuri atât în cadrul rural, cât și în cadrul urban.

Specificitatea constă în faptul că, din cauza evoluției timpului, dar și influența modernității, a intervenit o ușoară schimbare. Această schimbare vizează strict practicarea obiceiurilor din arealul urban și anume: colindele se practică pe casa scării și nu în curtea țăranului, pe lângă covrigi a intervenit elementul de modernitate, banii, care se împart în cadrul practicării colindelor de sorcovă și plugușor. În cadrul obiceiurilor familiale, nunta se desfășoară de regulă la un local din orașul Slănic, în timp ce în mediul rural se desfășoară în curte. De asemenea, în cadrul obiceiului funerar defunctul este dus la capelă, în timp ce în mediul rural este ținut în odaia mare a casei. Păstrarea și transmiterea ritualurilor legate de nuntă sau înmormântare a depins de starea materială și socială a membrilor comunității rurale. În anii cu recolte bogate, nunțile erau mai fastuoase, iar la înmormântări consumul de prestigiu era mai spectaculos. De asemenea, cu cât familia care făcea nunta sau înmormântarea avea în ierarhia socială a satului un rol mai important, cu atât mai numeroasă era participarea sătenilor. La naștere, participarea colectivității este mult mai mică decât la nuntă sau înmormântare. Dacă tradiția era bine păstrată, la nuntă participa întreg satul, și tineri și bătrâni, din categorii sociale diferite. La înmormântare participau, pe lângă rude, oamenii mai în vârstă, iar rolul activ îl aveau femeile. Vechimea acestor obiceiuri este diferită, cele mai vechi fiind obiceiurile de înmormântare sau cele legate de memoria și cinstirea morților. Credința în continuarea vieții dincolo de moarte a dus la varietatea și îmbogățirea acestor obiceiuri. Obiceiurile legate de naștere și de nuntă au apărut și s-au dezvoltat odată cu apariția și dezvoltarea vieții de familie. În cadrul urban, supuse înnoirilor au fost îndeosebi obiceiurile de nuntă, deoarece familia este o realitate socială mobilă. Astfel, demersul practic-aplicativ, culegerea datelor și identificarea obiceiurilor care își regăsesc originea în sfera ruralului, își păstrează valoarea estetică și autentică indiferent de locul în care se desfășoară și în cadrul urban. Obiceiurile desfășurate atât la sat cât și la oraș, pun accent pe costume populare, cântece și strigături. Costumele populare prezente în anumite structuri ceremoniale, reprezintă bogăția cu care oamenii locului se mândresc. În prezent, în mediul rural, încă mai există femei care lucrează costume populare inedite, dar și covoare și ștergare țesute în război.

Pe parcursul elaborării studiului de caz de până în prezent, se constată specificul culturii locale și anume că în mediul urban se respectă aceleași ritualuri prezente și la sat. De asemenea, menționez că întreg arealul are o importantă valoare estetică, prin păstrarea acestor tradiții, amprenta modernității contribuind la conturarea profilului arealului.

Prin demersul de cercetare și investigare de natură calitativ-interpretativ inductivă am vizat în principal realitatea rurală contemporană din arealul Slănic Prahova, din perspectiva elementelor, aspectelor și faptelor ce definesc satul rural tradițional, în momentul actual al cercetării.

Astfel, am dedicat atenție pentru caracterul sincretic al întreg studiului realizat, care este reprezentat de existența acestor obiceiuri și tradiții desfășurate în cadrul unor sărbători calendaristice sau familiale. În cadrul obiceiurilor de iarnă, colindele se cântă dar se și reprezintă într-un spectacol în care portul popular, obiectele și instrumentele tradiționale (buhaiul, sorcova, etc) au semnificații precise. În cadrul obiceiurilor familiale (nuntă, botez, înmormântare), zicătorile cu rol purificator, tămăduitor (descântece, vraji, blesteme) presupun nu numai un text, ci și un ritual, o gestică cu valoare magică.

Componența creației populare din arealul Slănic Prahova, o constituie tradițiile, obiceiurile, costumele populare cântecele și jocul, reprezentând identitatea fiecărui neam. Izvorâte din experiențe de viață, din bucurie sau din durere, din năzuințele și patimile poporului român, elementele de cultură și tradițiile populare transmit valori și creează punți de legătură între generații.

Ultimul subcapitol conturează încadrarea în context European a studiului realizat în arealul Slănic Prahova. Astfel, am încercat să evidențiez elementele care reprezintă specificul local al arealului Slănic Prahova și anume existența unui mediu cu dublă identitate, respectiv rural și urban. Cele două medii constituie principalele repere de dezvoltare a arealului și cumulează totodată valori tradiționale și forme de manifestare ale acestora. În același timp, arealul Slănic Prahova a trecut printr-un proces de urbanizare, printr-o formă proprie de dezvoltare și de viață materială și spirituală, civilizația urbană având rădăcinile în cea rurală. Orașul a cunoscut de-a lungul timpului o schimbare a structurii sale și, ca urmare, distincția sa fiind reprezentată de emblema sării, devenind astfel, un oraș turistic important în țară. Un alt element reprezentativ al specificului local din arealul Slănic Prahova îl constituie păstrarea obiceiurilor și tradițiilor existente în această zonă. În mediul rural al arealului, oamenii satelor s-au preocupat să păstreze folclorul în evoluția existenței lor ca mod de viață, ei fiind chiar actanți în practicarea obiceiurilor, a jocurilor populare și a cântecelor. În spațiul rural al arealului Slănic Prahova au rămas neschimbate o parte dintre ritualurile obișnuite care dăinuie grație unei interferențe a trecutului cu prezentul, a unor obiceiuri strașnic împământenite, moștenite de la o generație la alta și la care nu s-a renunțat încă, considerate a fi un bun suport practicile moderne și inovatoare.

Pentru a încadra în context European valorile tradiționale românești din arealul Slănic Prahova am efectuat un studiu în afara granițelor țării, în vederea găsirii de similitudini și diferențe la nivel folcloric și lingvistic, dar și a rezistenței acestora în contextul actual.

În urma definirii conceptelor și teoriilor care stau la baza integrării culturii populare în context european, raportat la găsirea unor puncte comune în ceea ce privește identitatea națională a fiecărui popor pot afirma că cercetarea de teren realizată în arealul Slănic Prahova

are rezultate ce se regăsesc și în spațiul elen. Astfel, am realizat o comparație în vederea găsirii unor puncte comune, dar și diferențe între cele două culturi. În urma interviului realizat cu Președintele Uniunii Elene din România, domnul Profesor universitar doctor Dragoș Gabriel Zisopol, se remarcă câteva aspecte semnificative existente în tradiția populară românească și cea elenă.

Parte a identității noastre, obiceiurile și tradițiile românești fac parte din patrimoniul cultural universal. Prin principiul „unitate în diversitate”, *Uniunea Europeană* încurajează păstrarea identității naționale, a tradițiilor locale și a valorilor formate de-a lungul secolelor. Astfel, în contextul actual, ideea asigurării unei continuități tradiționale caracterizante fiecărui popor, cu precădere fiecărui areal, este relevantă pe întregul continent european, integrarea fiind un factor stabilizator în progresul locuitorilor săi.

Capitolul al II-lea, *Contribuții etnolingvistice în demersul practic-aplicativ al obiceiurilor și tradițiilor calendaristice din arealul Slănic Prahova*, este practic elementul structural al studiului care relevă abordarea analitică din punct de vedere etnolingvistic, a obiceiurilor calendaristice din zona studiată. Cercetarea a evidențiat îmbinarea elementelor etnolingvistice prezente în cântecele și strigăturile folosite în desfășurarea obiceiurilor cu elemente cultural-folclorice precum și existența unui mediu cu dublă identitate: rural și urban și în acest context originalitatea acestui areal o constituie existența acestui mediu cu valențe tradiționale românești multiple.

Investigația de etnologie urbană a stat la baza analizei modernismului în arealul Slănic Prahova. Spațiul urban este un exemplu de realitate a modului de dezvoltare a societății românești, care marchează diferențe semnificative față de spațiul rural și evidențiază două dimensiuni fundamentale: etnoculturalul și socioculturalul. Rezultatul investigației de teren a dezvăluit o dublă identitate a acestui oraș: pe de-o parte o identitate rurală, prin existența așezămintelor rurale și a tot ceea ce înseamnă păstrarea neatinsă a obiceiurilor și a tradițiilor, iar pe de altă parte, valorificarea identității spațiului modern ce își regăsește resorturile în mediul rural. Cele două identități asigură o valoare deosebit de importantă arealului Slănic, prin alternarea a două medii: sat-oraș.

Analiza cadrului rural și urban al arealului cercetat din punct de vedere al modului de respectare a ritualurilor arată și în mediul urban oamenii respectă întocmai aceleași ritualuri prezente în zona rurală.

Studierea și prezentarea exhaustive a obiceiurilor de iarnă, a structurilor ritual-ceremoniale legate de sărbătorile de Sfântul Andrei, Sfântul Nicolae, Crăciun (Nașterea Domnului), Anul Nou, Sfântul Ion asigură practic un cadru unitar, bine documentat pentru păstrarea autenticității și asigurarea unei forme elevate, cu un profund caracter științific de

perpetuare, de transmitere și valorificare a acestui bogat tezaur tradițional.

Pe parcursul cercetărilor efectuate în gospodăriile localnicilor, în zilele în care aceștia mi-au dezvăluit bogăția tradițională a locurilor, am remarcat un regret pe care unii mi l-au împărtășit direct sau pe care eu l-am simțit în glasul celor care mi-au depănat amintiri, m-au ajutat să readuc la lumină comori folclorice și obiceiuri de peste an: absența unui muzeu care să cuprindă elemente de etnografie ale zonei. Locuitorii mai în vârstă, păstrători ai obiceiurilor și tradițiilor dar și deținători ai unor obiecte cum ar fi costume populare autentice, unelte gospodărești, cărți vechi își doresc să lase moștenire comunității aceste valori deosebite.

Consider că este o datorie de onoare să contribui la păstrarea și punerea în valoare a acestor bogății în folosul generațiilor viitoare și în acest sens am demarat deja discuții cu cei interesați, cu autoritățile locale, pentru a amenaja un spațiu adecvat și astfel locuitorii Slănicului să poată împărtăși nepoților din tradițiile, obiceiurile și istoria culturală a acestei zone.

În capitolul al III-lea am dezvoltat trei secțiuni ce vizează cele trei rituri de trecere și dezvoltare a individului în noile stări și anume: botez, nuntă și înmormântare, consacrate evoluției spațiului urban românesc în general, arealului Slănic Prahova, în special. Pe de altă parte, voi analiza evoluția obiceiurilor tradiționale românești din sfera urbană care înglobează, în practicarea lor, o serie de elemente de natură etnolingvistică de origine diferită, a căror semnificație a evoluat în timp, iar modurile în care acestea s-au concretizat în varii momente istorice, în areale rurale și urbane din arealul Slănic Prahova.

Riturile de trecere din arealul Slănic Prahova marchează existența umană spre evoluție și redau totodată posibilitatea unei incursiuni asupra realității trăite și interpretate. Analiza structurilor ritual-ceremoniale, a oferit oportunitatea de a înțelege stările și evoluția unei comunități, de a explora, descoperi și înțelege necesitatea practicării acestor rituri. Totodată oferă șansa de a crea punți de legătură între sacru și profane, pagan și creștin. În practicarea unui ritual, individual se supune unor rigori în ideea de a se purifica, de a face parte din comunitatea în care trăiește.

Prin urmare, scopul cercetării *Identități lingvistice regionale în context european. Conservarea și valorificarea obiceiurilor și tradițiilor populare românești în arealul Slănic Prahova* este acela de a evidenția rolul păstrării nealterate a unor obiceiuri vechi transmise pe care orală, în același timp, amprenta lingvisticii care generează un sistem de decodificare a elementelor de continuitate lingvistică prezente în această zonă.

DIRECȚII VIITOARE DE CERCETARE POSTDOCTORALĂ

Cercetarea realizată în arealul Slănic Prahova mi-a permis descoperirea unor legături vii, actuale, între obiceiurile calendaristice și cele trei momente care marchează viața omului. Areal cu dublă identitate, rural și urban, orașul Slănic Prahova rezistă în trecerea marcantă a modernității prin specificul local redat de practicarea ritualurilor din această zonă.

Datele rezultate din ancheta de teren îmi permit să afirmăm că, în arealul Slănic Prahova ritualurile practicate aparțin prezentului, cu resorturi în trecut. Fiind un areal cu dublă identitate, obiceiurile s-au păstrat neschimbate, chiar dacă au suferit modificări de formă, fondul rămânând neschimbat. Într-o lume tot mai deschisă interconexiunilor culturale, o lume în care comunitățile rurale nu sunt închise la nou și la schimbare, arealul Slănic Prahova demonstrează că se poate adapta mereu, în concordanță cu noile realități și noile moduri de asumare a acestora, reușind, astfel, o conviețuire între idei noi și mentalități arhaice.

Pentru dezvoltarea unor direcții viitoare ale acestui studiu în context european, mi-am propus menținerea relațiilor de colaborare cu Uniunea Elenă din România în vederea implementării unor noi proiecte care să vizeze transmiterea obiceiurilor tradiționale din arealul Slănic Prahova dincolo de hotare. Îmi propun extinderea studiului în arealul Aspropyrgos, alături de cercetătorii greci, în vederea conturării unor legături între cele două culturi. În acest sens, am trasat deja câteva obiective alături de domnul profesor doctor Dragoș Gabriel Zisopol, Președintele Uniunii Elene din România, demers ce va fi sprijinit și organizat de Uniunea Elenă din România.

De asemenea, doresc să extind studiul și în țară, realizând o comparație cu alt areal din zona Munteniei, Câmpulung Muscel, Argeș. Similar cu portul tradițional din arealul Slănic Prahova este și costumul muscelan. Astfel, în privința croiului și al culorilor, costumele din Argeș se remarcă prin abundența firului metalic și paietelor, prezente pe toate piesele sale vestimentare. Costumul femeiesc din Muscel, pătrunde la oraș între anii 1890-1910, chiar la Curtea Regală. În 1885, Regina Elisabeta, a propus ca la balul curții domnești, toate doamnele să se îmbrace în port popular. Casa Regală a promovat costumul popular românesc, acest stil vestimentar luând amploare și în contextul unirii Principatelor, reprezentând solidaritate pentru sentimentul național. Moda purtării costumelor populare ia amploare mai ales în contextul unirii Principatelor, fiind o formă de manifestare a sentimentelor naționale.

Totodată, pe viitor îmi propun să colaborez cu instituțiile orașului Slănic Prahova și voi propune dezvoltarea unor evenimente (expoziții de costum popular muntenesc, spectacole folclorice) și se asemenea îmi propun înființarea unui muzeu etnografic, având ca punct de referință studiul realizat.

În vederea atingerii scopului final al acestei cercetări, îmi doresc publicarea unui volum care să cuprindă întregul demers practic – aplicativ. Studiul de față conține probe concrete ale existenței obiceiurilor și tradițiilor din arealul Slănic Prahova, reprezentând aspecte definitorii în evoluția comunității slănicene. De aceea, o potențială viitoare direcție de cercetare ar fi extinderea studiului și realizarea unei culegeri de orații, cântece, bocete și legende, clasificate după temă, timp și spațiul culegerii lor.

Realizat în secolul XXI, studiul rezistă încă sub auspiciile tehnicii, apanaj al erei moderne. În acest sens am creat încă din timpul cercetării doctorale o pagină de facebook a zonei intitulată „Slănic Prahova - Cultură și Tradiție”, modalitate prin care voi continua să promovez obiceiurile și importanța respectării lor în societatea actuală.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

1. Angelescu, Silviu, *Legenda*, Târgoviște, Editura Valahia, 2002.
2. Arhivele Primăriei Slănic, *Documente slănicene*, cap. III.
3. Arvinte, Vasile, Dumistrăcel Stelian, Turculeț, Adrian, Botisoreanu Luminița, Hreapcă Doina, *Atlas Lingvistic Român pe Regiuni - Bucovina*, București, Editura Academiei Române, 2004.
4. Beckert, Jens, *Globalization and Knowledge, în Research Perspectives*, Munchen, Max Planck Society, 2010.
5. Babbie, Earl., *The practice of social research*, (12th ed.), Belont, CA: Wadsworth, 2009.
6. Bal, Mieke, *Naratologia. Introducere în teoria narațiunii*, Ediția a II-a, traducere de Sorin Pârnu, cuvânt înainte de Monica Botez, Iași, Institutul European, 2008.
7. Baudrillard, Jean, *Societatea de consum. Mituri și structuri*, București, Editura Comunicare, 2005.
8. Basarab, Anatol, *Numerologia în viața fiecărui*, București, Editura Miracol, 2009.
9. Bîrlea, Ovidiu, *Folclor românesc I*, București, Editura Minerva, 1981.
10. Bîrlea, Ovidiu, Caracostea, Dumitru, *Problemele tipologiei folclorice*, București, 1971.
11. Bîrlea, Ovidiu, *Eseu despre dansul popular românesc*, București, Editura Cartea Românească, 1982.
12. Berg, Bruce, *Qualitative Research Methods for the Social Sciences*, Chicago, Allyn&Bacon, Incorporated, 2004.
13. Bremond, Claude, *Logica povestirii*, traducere de Micaela Slăvescu, prefață și note de Ioan Pânzaru, București, Editura Univers, 1981.
14. Bot, Nicolae, *Cântecul cununii*, București, Ed. Minerva, 1989.
15. Biblia Ortodoxă, *Geneza, Traducerea Dumitru Cornilescu, 1924, Ediție revizuită în 2014*.
16. Bucoveanu, Nicolae C.J., *Învierea și reînvierea în riturile, credințele și obiceiurile românilor*, Suceava, Editura Lidana, 2006.
17. Bratiloveanu Popilian, Marcela, *Obiceiuri de primăvară în Oltenia – calendarul orthodox și practici populare*, Piatra Neamț, Editura Constantin Mătasă, 2001.
18. Brăiloiu, Constantin, *Ale mortului. Din Gorj*, București, Editura Academiei Române, 1936.
19. Brezeanu, Leonida, *Inițiere în etnografie și folclor, cursuri – uz didactic*, 2009.
20. Brill, Tony, *Legende Populare Românești*, București, Editura Minerva, 1981.
21. Burnaz, Silvia, *Insectele - legende, credințe, obiceiuri*, în „Miorița-revistă de etnografie și folclor”, nr. 1, Deva, 1994.
22. Caraman, Petru, *Substratul mitologic al sărbătorilor de iarnă la români și slavi. Contribuție la studiul mitologiei creștine din Orientul Europei*, Iași, Editura Institutul de Arte Grafice „Presa bună”, 1931.
23. Caraman, Petru., *Asupra originii și genezei unor balade sud-est europene, având ca subiect fapte extraordinare*, în Studii de etnologie, București, Cultura Națională, 1998.
24. Călinescu, George, *Istoria literaturii române*, București, Editura Semne, 2003.
25. Cocean, Pompei, *Geografia Turismului*, Ediția a III-a, Cluj Napoca, Editura Focul Viu, 2005.
26. Chelcea, Septimiu, *Cercetarea sociologică – Metode și Tehnici*, Deva, Editura Destin, 1998.
27. Chiorean, Luminița, *Semiotica vestimentației. Limbajul Modei: Însemne Monarhice*, Târgu Mureș, Editura Universității Petru Maior, 2017.
28. Ciubotaru Ion, *Marea Trecere*, București, Cultura Națională, 1999.

29. Ciocîrlan, Alexandra, Drăgulescu, Radu, *Distorsionări ale comunicării. Cercetare de psiholingvistică*, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2013.
30. Coatu, Nicoleta, *Folclorul literar românesc-Obiceiuri tradiționale poezia ceremonială* - Ploiești, Editura Universității, 2005.
31. Coatu, Nicoleta, *Lecturi etnologice urbane*, Editura Etnologică, București, 2007.
32. Coman, Mihai, *Manual de journalism, Ediția a II-a revăzută*, București, Editura Polirom, 2001.
33. Coman, Mihai, *Mitologie populară românească*, București, Editura Minerva, București, vol. I-1986; vol. II-1988.
34. Comloșan, Doina, *Despre literatură*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2003.
35. Comloșan, Doina, *Teoria textului literar*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2003.
36. Constantinescu, Nicolae, *Etnologia și folclorul relațiilor de rudenie*, București, Editura Univers, 2000.
37. Corbin, Henry, *Face de Dieu, face de l'homme*, Paris, Editura Flammarion, 1983.
38. Coșeriu, Eugen, *Introducere în lingvistică*, Cluj, Editura Echinox, 1991.
39. Coșeriu, Eugen, *Socio și Etnolingvistica. Bazele și Sarcinile lor, Vol. I, Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică*, Chișinău, Editura Știința, 1991.
40. Coșeriu, Eugen, *Lingvistica integrală coșeriană. Teorie, aplicații și interviuri*, Iași, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, 2012.
41. Cornea, Paul, *Introducere în teoria lecturii*, Ediția a II-a, Iași, Editura Polirom, 1998.
42. Cuisenier, Jean, *Tradiția populară*, Cluj-Napoca, Casa Cărții de Știință, 2005.
43. Coteanu, Ion, *Gramatică, Compoziție, Stilistică*, București, Editura Științifică, 1990.
44. Dinu, Mihai, *Comunicarea*, București, Editura Științifică, 1999.
45. DLR, Tom I, A-B, București, Editura Academiei Române, 2010.
46. DLR, Tom II, C, București, Editura Academiei Române, 2010.
47. DLR, Tom IV -D, București, Editura Academiei Române, 2010.
48. DLR, Tom VI, F-IÎ, București, Editura Academiei Române, 2010.
49. DLR, Tom VI -J, București, Editura Academiei Române, 2010.
50. DLR, Tom IX, -M, București, Editura Academiei Române, 2010.
51. DLR, Tom XV, -Ș, București, Editura Academiei Române, 2010.
52. DLR, Tom XI, -Ț, București, Editura Academiei Române, 2010.
53. DLR, Tom XIX, V-Z, București, Editura Academiei Române, 2010.
54. Drăgulescu, Coriolan, Drăgulescu, Radu, *Plant ecology as reflected in romanian phytonymy, in Acta Oecologica Carpatica*, VII/2014, ISSN L 2065 7064, p. 17-44.
55. Drăgulescu, Radu, *George Coșbuc- Lumile Limbajului*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2016.
56. Drăgulescu, Radu, *Lingvistică generală*, Sibiu, Editura Universității Lucian Blaga, 2015.
57. Drăgulescu, Radu, *Introducere in dialectologia românească*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2013.
58. Drăgulescu, Radu, *Istoria limbii române literare. Popasuri pe drumul spre norma supradialectală unică*, Sibiu, Editura Universității “Lucian Blaga” din Sibiu, 2000.
59. Drăgulescu, Radu, *Contribuția literaturii religioase din Muntenia din secolul al XVII-lea la dezvoltarea limbii române literare*, in *Studies in Literature, Discourse and Multicultural Dialogue, Literature, Târgu-Mureș*, 2014, ISBN 978-606-93691-9-7, p. 437-441.

60. Drogeanu, Paul, *Sărbătorescul sau esența festivalului, Dincolo de profan, dincoace de sacru în Practica fericirii*, București, Editura Eminescu, 1985.
61. Eliade, Mircea, *Sacrul și profanul*, București, Humanitas, 1992.
62. Eretescu, Constantin, *Folclorul literar al românilor. O perspectivă contemporană*, București, Editura Compania, 2004.
63. Eretescu, Constantin, *Fata Pădurii și Omul Noapții. În compania ființelor supranaturale*, București, Editura Compania, 2007.
64. Filip, Varlaam, *Cârja lui Dumnezeu în câteva colinde și legende cosmogonice*, în „Studii și cercetări etniculturale, vol. I, Muzeul județean Bistrița-Năsăud, ClujNapoca, Editura Carpatica, 1996.
65. Florea, Silvia, *Intersections of Time and Value in Education and Cultural Narratives*, Craiova, Universitaria Press, 2014.
66. Fochi, Adrian, *Datini și Eresuri populare de la sfârșitul secolului al XIX-lea*, București, Editura Minerva, 1976.
67. Fontanier, Pierre, *Figurile limbajului*, traducere, prefață și note Antonia Constantinescu, Editura Univers, București, 1977.
68. Fritsch Ernest, *The Concept of National Identity: An In-Depth Analysis of Its Nature and Impact on Consumer Behaviour*, University of Vienna, 2008.
69. Fruntelată, Ioana-Ruxandra, *Metode adecvate în etnologia urbană în Sinteze 1994-2008*, volum editat de Centrul Național pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, București, 2009.
70. Gafton, Alexandru, *Elemente de istorie a limbii române*, Iași, Editura Restitutio, 2001.
71. Gafton, Alexandru, *Evoluția limbii române prin traduceri biblice din secolul al XVI-lea. Studiu lingvistic asupra Codicelui Brațul în comparație cu Codicele Voronețean, Praxiul Coresian și Apostolul Iorga*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza, 2001.
72. Gafu, Cristina, *Aspecte ale cercetării etnologice în spațiul urban românesc*, Ploiești, Editura Karta-Graphic, 2011.
73. Genette, Gerard, *Introducere în arhitect. Ficțiune și dicțiune*, traducere și prefață de Ion Pop, București, Editura Univers, 1994.
74. Gennep, Arnold Van, *Riturile de trecere. Despre ospitalitate, sarcina, naștere, funeralii*, Iași, Editura Polirom. 1996.
75. Georgescu, Constantin, *Monografia ilustrată a orașului Slănic, (în manuscris)*, 1990.
76. Ghinoiu. Ion, *Panteonul românesc. Dicționar*, Editura Enciclopedică, București, 2001.
77. Ghinoiu, Ion, *Zilele Babei. Pagini de mitologie românească*, București, Academia Română-Institutul de Etnografie și Folclor, 1991.
78. Giurescu, Dinu, Roșu, Georgeta, *Ghidul Muzeului Țăranului Român*, București, 2004.
79. Gorovei, Arthur, *Cimiliturile românilor*, Editura Eminescu, București, 1972.
80. Grossberg, Lawrence, Nelson Cary, Treichler, Paula, *Cultural Studies*, Chpman and Hall, Inc., Routledge, 1992.
81. Hăulică, Cristina, *Textul ca intertextualitate. Pornind de la Borges*, București, Editura Eminescu, 1981.
82. Hedeșan, Otilia, *Pentru o mitologie difuză*, Timișoara, Editura Marineasa, 2000.
83. Houbedine, J. L., *Cercetarea preliminară a noțiunii de text*, text tradus din volumul Théorie d'ensemble, Ed. du Seuil, coll. „Tel Quel”, Paris, 1968, publicat în Nouvelle critique, nr. 11, sub titlul Texte, structure,

- histoire, în volumul *Pentru o teorie a textului*, Antologie „Tel Quel” 1960-1971, introducere, antologie și traducere de Adriana Babeți și Delia Șepețean-Vasilii, București, Editura Univers, 1980.
84. Iordache, Gheorghe, *Ocupații tradiționale pe teritoriul României*, Craiova, Editura Scrisul Românesc, 1986.
85. Iosifescu, Silvian, *Construcție și lectură*, București, Editura Univers, 1970.
86. Iordan, Iorgu, *Stilistica limbii române*, București, Editura Științifică, 1975.
87. Iorga, Nicolae, *Istoria Românilor*, vol. I. București, Editura Univers Enciclopedic, 2014.
88. Ispas, Sabina, *Cultură orală și informație transculturală*, București, Editura Academiei Române, 2003.
89. Ivan, Evseev, *Simboluri folclorice. Lirica de dragoste și ceremonialul de nuntă*, Editura Facla, Timișoara, 1987.
90. Kitching, Gavin, *Seeking Social Justice Through Globalization: Escaping a Nationalist Perspective*, University Park, Pennsylvania, the Pennsylvania State University Press, 2001.
91. Keszeg, Vilmos, *Folclor II- Texte și rituri*, Cluj-Napoca, Editura Korunk. 2000.
92. Kristeva, Julia, Problemele structurii textului, text tradus din volumul *Théorie d'ensemble*, Ed. du Seuil, coll. „Tel Quel”, Paris, 1968, în volumul *Pentru o teorie a textului*, Antologie „Tel Quel” 1960-1971, introducere, antologie și traducere de Adriana Babeți și Delia Șepețean-Vasilii, București, Editura Univers, 1980.
93. Lasonti, Dumitru, Rusu, Grigore, Bidian, Viorel, *Atlas Lingvistic Român pe Regiuni, Transilvania*, București, Editura Academiei Române, 2004.
94. Lotman, Jury, *Lecții de poetică structurală*, București, Editura Univers, 1970.
95. Magyari-Vincze, Eniko, *Antropologia politicii identitare naționaliste*, Cluj-Napoca, Efes, 1997.
96. Manolache, Constantin, *Ciobănaș de la miori*, Ploiești, Editura Casa Creației Populare, 1971.
97. Manolescu, Nicolae, *Istoria critică a literaturii române*, București, Editura Paralela 45, 2008.
98. Marinescu, Bogdan, Ionică, Ion, Saramandu, Nicolae, *Atlas Lingvistic Român pe Regiuni, Muntenia și Dobrogea*, București, Editura Academiei Române, 2004.
99. Mauss, Marcel, *Manual de etnografie*, Iași, Editura Polirom, 2003.
100. Mihăilescu, Vintilă, *Etnografia urbane, Cotidianul văzut de aproape*, Iași, Polirom, 2009.
101. Milcu, Marilena, *Camil Petrescu între tragedia clasică și generația etică de la 1930*, București, Editura Universitară, 2009.
102. Milică, Ioan, *Expresivitatea argoului*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Colecția „Logos”, 2009.
103. Milică, Ioan, *Lumi discursive*, Iași, Editura Junimea, 2013.
104. Milică, Ioan, *Recenzie la Alex Drace-Francis, Geneza culturii române moderne. Instituțiile scrisului și dezvoltarea identității naționale 1700-1900*, Iași, Editura Polirom, 2016.
105. Milică, Ioan, (editor): Dumitru Irimia, *Curs de lingvistică generală*, postfață de Ilie Moisuc, ediția a III-a, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, 2011.
106. Mincu, Marin, *Textualism și autenticitate*, Constanța, Editura Pontica, 1993.
107. Moeschler, Jacques, Reboul, Anne, *Dicționar enciclopedic de pragmatică*, coordonarea traducerii Carmen Vlad și Liana Pop, Cluj-Napoca, Editura Echinoc, 1999.
108. Moldoveanu-Nistor, Elisabeta, *Cântecele de seceriș ale poporului român*, București, Ed. Academiei Române, 2000.
109. Mutihac, Vasile, *Geologia României*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2007.

110. Nagy, Istvan, *Însemnări de călătorie*, Oradea, Editura Ecou Transilvan, 1975.
111. Neculau, Adrian, *Psihologie socială. Aspecte contemporane*, Iași, Editura Polirom, 1996.
112. Nelson, Brian, Roberts David, Veit, Walter, *Europe: An Epilogue? The Idea of Europe: Problems of National and Transnational Identity*, New York și Oxford, 1992, apud Maria Todorova, *Balkanii și balcanismul*, București, Humanitas, 2000.
113. Niculiță-Voronca, Elena, *Datinile și Credințele poporului român*, București, Editura Saeculum, 2015.
114. Oișteanu, Andrei, *Narcotice în Cultura Română. Istorie. Religie. Literatură*, Iași, Editura Polirom, 2010.
115. Oișteanu, Andrei, *Ordine și Haos. Mit și Magie în cultura tradițională românească*, București, Editura Polirom, 2004.
116. Pamfile, Tudor, *Sărbătorile la români*, București, Editura Saeculum, 2007.
117. Papahagi, Tache, *Poezia lirică populară*, București, Editura pentru literatură, 1967.
118. Panea, Nicolae, *Zei de asfalt. Antropologie a urbanului*, București, Editura Cartea românească, 2001.
119. Păun, Octav, Angelescu, Silviu, *Legende Populare Românești*, București, Editura Albatros, 1983.
120. Peretz, Ion, *Dreptul roman în poeziile populare*. Chimet I., (coordonator). „Dreptul la memorie”, Cluj – Napoca, Editura Dacia, vol. III, 1992.
121. Petrescu, Vasile, *Slănic-Prahova la 470 de ani de atestare documentară*, București, Editura Premier, 2003.
122. Petrescu, Paul, Fifer, Nicolae, Trifan, Eugen, *Artă populară și Decorativă*, București, Editura Meridiane, 1981.
123. Pop, Mihai, *Obiceiuri tradiționale românești*, București, Editura Univers, 1999.
124. Pop, Mihai, *Îndreptar pentru culegerea folclorului*, București, CSCA-CCCP, 1967.
125. Pop, Mihai, *Mitul Marii Treceeri în Folclorul românesc II*, București, Cultura Națională, 1998.
126. Pop, Mihai, Ruxăndoiu, Pavel, *Folclor literar românesc*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1976.
127. Propp, Vladimir, *Rădăcinile istorice ale basmului fantastic*, traducere de Radu Nicolau, prefață de Nicolae Roșianu, București, Editura Univers, 1973.
128. Propp, Vladimir, *Morfologia basmului*, București, Bucuresti, 1970.
129. Prince, Gerald, *Dicționar de naratologie*, traducere de Sorin Pârvu, Iași, Institutul European, 2004.
130. Pușcariu, Sextil, *Istoria literaturii române. Epoca veche*, Sibiu, 1921.
131. Pușcariu, Sextil, *Memorii*, București, 1978.
132. Rosetti, Alexandru, *Introducere în fonetică*, București, Editura Științifică, 1957.
133. Rotilă, Viorel, *Omul societății de consum. În așteptarea unei noi ideologii*, Iași, Institutul European, 2011.
134. Rusu, Valeriu, *Etnotexte din perspectiva românească*, Anuar de Lingvistică și Istorie Literară, XXX, Iași, Editura Academiei, 1985.
135. Saussure, Ferdinand, *Curs de lingvistică generală*, București, Editura Polirom, 1998.
136. Săvulescu, Constantin, *Monografia ilustrată a orașului Slănic*, (în manuscris), 1990.
137. Segalen, Martine, *Etnologie. Concepte și arii culturale*, Timișoara, Editura Amarcord, Timișoara, 2002.
138. Seton-Watson, Watson, *Nations and States*, London, Duckworth, 1977.
139. Smeu, Grigore, *Repere estetice în satul românesc*, București, Editura Albatros, 1973.
140. Simion, Florea Marian, *Sărbătorile la români*, București, Editura Saeculum, 2011.
141. Simion, Florea Marian, *Nașterea la Români*, București, Editura Saeculum, 2011.
142. Simion, Florea Marian, *Nunta la Români*, București, Editura Saeculum, 2011.
143. Simion, Florea Marian, *Înmormântarea la Români*, București, Editura Grai și Suflet, 1995.

144. Smith, Adam, *The Nations of Europe after the Cold War*, în *Governing the New Europe*, Cambridge UK, Polity Press, 1995.
145. Spengler, Oswald, *Der Untergang des Abendlandes*, C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, München, 1923, Band I, p. 41, apud Andrei Marga, *Cotitura culturală. Consecințele filosofice ale tranziției*, Cluj-Napoca, University Press, 2004.
146. Stahl, Paul, *Civilizația vechilor sate românești*, București, Editura Academiei, 1959.
147. Stahl, Paul, *Triburi și sate din sud-estul Europei. Structuri sociale, structuri magice și religioase*, București, Editura Paideia, 2000.
148. Stan, Cristea, *Introducere în istoria culturală a județului Teleorman*, Alexandria, Editura Rocriss, 2002.
149. Stoica, Constantin, *Pământul nu tace*, București, Editura Tineretului, 1966.
150. Stoica, Georgeta, Petrescu, Paul, *Dicționar de artă populară*, București, Editura Enciclopedică, 1997.
151. Șainelic, Maria, *Zona etnografică Chioar*, București, Editura Sport-Turism, 1986.
152. Șăineanu, Lazăr, *Studii folclorice, Legenda Meșterului Manole la grecii moderni*”, București, Editura Socec, București, 1996.
153. Șăineanu, Lazăr, *Dicționarul universal al limbii române. Vocabular general, vol. I, II, vol. III, IV și V*, Iași, Editura Mydo Center, 1996.
154. Șeuleanu, Ion, *Poezia populară de nuntă*, București, Editura Minerva, 1985.
155. Terian, Dan Andrei, *Teorii, metode și strategii de lectură în critica și istoriografia literară românească de la T. Maiorescu la E. Lovinescu. O abordare comparativă*, București, Editura Muzeului Național al Literaturii Române, 2013.
156. Todorov, Tzvetan, *Povestirea primitivă*, text tradus din volumul *Poétique de la prose*, Ed. du Seuil, coll. „Poétique”, 1971, în volumul *Pentru o teorie a textului, Antologie „Tel Quel” 1960-1971*, introducere, antologie și traducere de Adriana Babeți și Delia ȘepețeanVasiliu, București, Editura Univers, 1980.
157. Tomescu. Domnița, *Gramatica numelor proprii*, București, Editura All, 2000.
158. Tomescu, Domnița, *Limba Română, Gramatică*, București, Editura All, 2000.
159. Văduva, Ofelia, *Pași spre sacru*, București, Editura Enciclopedică, 1996.
160. Văduva, Ofelia, *Floriile în Primăvara. Tradiții și obiceiuri*, București, Academia Română-Institutul de Etnografie și Folclor, 1991.
161. Vlăduțiu, Ion, *Etnografia românească*, București, Editura Științifică, 1973.
162. Vlășceanu, Andreea, *Considerații asupra colindelor tradiționale românești din arealul Slănic Prahova*, JLRS/9.
163. Vlășceanu, Andreea, *Transpoziții narative ale legendelor toponimice în Arealul Slănic Prahova*, Revista Transilvania, Nr. 9/2017.
164. Vlășceanu, Andreea, *Structuri ceremoniale familiale. Aspecte lingvistice în obiceiurile de naștere din Arealul Slănic Prahova*, Revista Transilvania, nr. 3/2018,
165. Vlășceanu, Andreea, *Tezaur lingvistic și identitate culturală în Slănic Prahova*, Revista Transilvania, nr. 8/2018
166. Vlășceanu, Andreea, *Contribuții lingvistice privind obiceiurile și tradițiile de nuntă din Arealul Slănic Prahova*, Bulletin of the Transilvania University of Brașov, Series IV: Philology and Cultural Studies • Vol. 10 (59) No. 1 – 2017

167. Vlășceanu, Andreea, *Considerații Etnolingvistice asupra ceremonialului funebru în Arealul Slănic Prahova*, Conferința Globalization, Intercultural Dialogue and National Identity -Târgu Mureș, mai 2019, în curs de publicare.
168. Vlășceanu, Andreea, *Slănic Prahova – Cultură și tradiție; Slănic – Areal cu dublă identitate: rural si urban*, publicat în Ziarul Prahova Bussines, <https://www.prahovabusiness.ro/slanic-prahova-cultura-si-traditie-slanic-areal-cu-dubla-identitate-rural-si-urban/>.
169. Vlășceanu, Costin Viorel, *Geologia zăcămintului de sare- Slănic Prahova cu calcul de reserve la orizontul X Mina Victoria, Lucrare de Licență*, Ploiești. 2009.
170. Vlad, Ion, *Descoperirea operei. Comentarii de teorie literară*, Cluj, Editura Dacia, 1970.
171. Vlad, Ion, *Lectura romanului*, Cluj, Editura Dacia, 1983.
172. Vulcănescu, Romulus, *Mitologie romană*, București, Editura Academiei, 1987.
173. Vulcănescu, Romulus, *Introducere în etnologie*, București, Editura Academiei, 1980.
174. Zane, Rodica, *Etnologie la timpul prezent*, București, Editura Universității din București, 2007.